

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha, soudkyně JUDr. Jitka Hroudové a soudce JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: **MUDr. Tomáš Zmek**, IČ 053 13 686
sídlem Myslbekova 1378/5, 405 02 Děčín
zastoupen advokátem Mgr. Radkem Suchým,
sídlem Šítkova 1, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**
sídlem Palackého náměstí 375/4, 128 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2025, čj. MZDR 4905/2025-3/OLZP

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení výše uvedeného rozhodnutí a rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv (dále jen „SÚKL“) ze dne 8. 1. 2025, sp. zn. Sukls150173/2024, čj. sukl 10800/2025, jimiž bylo pravomocně rozhodnuto o tom, že

pokračování

žalobce byl shledán vinným ze spáchání přestupku uvedeného v ustanovení § 8a odst. 3 písm. d) zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o regulaci reklamy“), který spáchal tím, že jako zpracovatel zpracoval reklamu zaměřenou na širokou veřejnost na humánní léčivý přípravek *VITAMIN C INJEKTOPAS*, šířenou od neupřesněného dne v září 2022 do 8. 11. 2022 na internetové stránce www.poliklinikadecin.cz a v období od září 2022 do 6. 12. 2022 na internetových stránkách www.vitc.cz, dále jako zpracovatel zpracoval reklamu zaměřenou na širokou veřejnost na humánní léčivý přípravek *CERNEVIT*, šířenou od neupřesněného dne v září 2022 do 8. 11. 2022 na internetových stránkách www.vitc.cz, a dále jako zpracovatel zpracoval reklamu zaměřenou na širokou veřejnost na v České republice neregistrovaný humánní léčivý přípravek *TAD s obsahem 600 mg glutathionu*, šířenou od neupřesněného dne v září 2022 do 8. 11. 2022 na internetových stránkách www.vitc.cz, čímž porušil ustanovení § 5 odst. 3 zákona o regulaci reklamy. Za uvedený přestupek uložil SÚKL žalobci pokutu ve výši 420 000 Kč.

Žalobní body

2. Proti napadenému rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a rozhodnutí SÚKL potvrdil, podal žalobce žalobu, ve které namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné a je na místě zrušit nejen napadené rozhodnutí, ale i to, které jeho vydání předcházelo, tj. rozhodnutí SÚKL jako správního orgánu prvního stupně. Podle žalobce SÚKL opřel své rozhodnutí o přípis žalobce, kterým reagoval na výzvu SÚKL ze dne 8. 11. 2022, kterým bylo dovysvětleno, že se žalobce bez znalosti zákona o regulaci reklamy označil za zadavatele, zpracovatele a šířitele sdělení uvedeného ve výzvě. Žalobce následně uvedl, že se ve svém přípisu dopustil omylu z neznalosti pojmů, což však nebylo bráno v úvahu ani ze strany SÚKL ani ze strany žalovaného. Žalobce tedy svým následným vyjádřením pouze vyjádřil názor, že k jeho prvnímu vyjádření ve věci nelze přihlížet jako k usvědčujícímu důkazu. Žalovaný však tuto námitku žalobce neakceptoval a původní vyjádření žalobce použil jako významný podklad pro rozhodnutí.
3. Žalobce dále namítl, že ani SÚKL ani žalovaný se dostatečně nevypořádali s tím, že žalobce není zpracovatelem reklamy. Žalobce v této souvislosti odkázal na konkrétní pasáže rozhodnutí SÚKL a žalovaného, které jsou dle něho velmi strohé. Žalobce konzistentně tvrdil, že není „zpracovatelem“ ve smyslu definice uvedené v ustanovení § 1 odst. 6 zákona o regulaci reklamy. Postup žalobce nelze ani podřadit pod pojem „šířitel“ nebo „zadavatel“. S ohledem na tento závěr má žalobce za to, že se nepodařilo prokázat, že by naplnil svým jednáním znaky skutkové podstaty přestupku, pro který byl stíhán.
4. Další žalobní námitkou žalobce je nepřiměřená výše pokuty, která mu byla vyměřena. Při ukládání pokuty SÚKL přehlédl řadu skutečností a nezjistil si náklady a výdaje žalobce rozhodné pro posouzení přiměřenosti sankce. V tomto ohledu pak žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) čj. 1 As 9/2008-133. Žalobce tvrdí, že takto vyměřená pokuta má likvidační dopad a pakliže není možné při ukládání pokuty likvidační dopad vyloučit, je nutné, aby správní orgán zjišťoval poměry pachatele tak, aby

pokračování

pokuta byla citelným zásahem pro pachatele, nikoliv však likvidačním. S ohledem na to, že správní orgán takto však dle žalobce nepostupoval, je jeho rozhodnutí nezákonné.

5. Závěrem své žaloby žalobce soudu navrhl, aby zrušil nejen napadené rozhodnutí, ale i rozhodnutí SÚKL, jež jeho vydání předcházelo.

Vyjádření žalovaného k obsahu žaloby

6. Žalovaný správní orgán ve vyjádření k žalobě předně uvedl, že žalobce nenamítá žádné nové skutečnosti, se kterými by se již SÚKL či žalovaný ve svých rozhodnutích nevypořádali. Žalovaný uvádí, že ani on ani SÚKL v rámci svých rozhodnutí nikterak nevypořádávají námitku, že žalobce není zpracovatelem, pouhým odkazem na nedoložení judikatury. Žalovaný uvedl, že není pravdou, že by žalobce nebyl poučen o významu pojmů „zadavatel“, „zpracovatel“, „šířitel“ apod., nicméně pokud ani po poučení žalobce těmito pojmy neporozuměl, měl vyhledat právní pomoc, případně se obrátit na SÚKL. Žalovaný dále uvedl, že žalobce zaměňuje pojmy „obrátit se na SÚKL, jako na dozorový orgán v oblasti léčiv s žádostí o dovysvětlení pojmů“ a „právo na právní pomoc“. Žalovaný ani SÚKL v rámci svých rozhodnutí nikde nehovoří o tom, že by se žalobce měl na SÚKL obrátit ve smyslu poskytnutí právní pomoci. Žalovaný ve svém vyjádření dále odkázal na výzvy ze dne 8. 11. 2022 a 6. 12. 2022, ve kterých SÚKL žalobci blíže popsal význam pojmů „zadavatel“, „zpracovatel“ a „šířitel“ reklamy. Žalovaný v neposlední řadě poukázal na zásadu, že neznalost zákona neomlouvá, a to zejména v případě žalobce, kdy se ho dotčená právní úprava přímo dotýká jakožto poskytovatele zdravotních služeb.
7. Žalovaný ve vyjádření dále uvedl, že pokud žalobce namítal, že se v napadeném rozhodnutí s jeho námitkou vypořádal stručně, není takový argument rozhodující. Rozhodující je, aby argumentace správního orgánu byla výstižná a srozumitelná, což bylo dle názoru žalovaného splněno.
8. Závěrem vyjádření se žalovaný vyjádřil k námitce žalobce týkající se výše uložené pokuty. Žalovaný uvádí, že SÚKL při vyměřování výše pokuty vycházel z listin prokazujících majetkovou situaci žalobce, které byly předloženy právě žalobcem. Z předložených listin SÚKL zjistil, že podnikatelská činnost žalobce je zisková, neboť v roce 2023 činil zisk žalobce 2 633 699 Kč. Tvrzení žalobce, že se SÚKL při vyměřování výše pokuty nezabýval jeho majetkovou situací, je tedy nepravdivé. V tomto ohledu žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 7 - 9.
9. Ze všech uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu v celém rozsahu jako nedůvodnou zamítl a náhradu nákladů žalobci nepřiznal.

Průběh řízení před správními orgány

10. Dne 8. 11. 2022 byla žalobci doručena výzva, ve které SÚKL požadoval v souvislosti s reklamou uvedenou na internetových stránkách <https://www.poliklinikadecin.cz/> a <https://www.poliklinikadecin.cz/ortopedie>, sdělení údajů o zadavateli, zpracovateli a šířiteli reklamy, údaje o druhu komunikačních médií, kterými byla reklama šířena, datum, kdy byla zadána a kdy byla zpracována, údaje o časovém období, kdy byla šířena, údaje o

pokračování

celkovém množství vytištěných a skutečně roz distribuovaných reklam. Dále byl požadován originál reklamního materiálu a vyjádření se obviněného k předmětu šetření.

11. Dne 17. 11. 2022 žalobce doručil správnímu orgánu prvního stupně sdělení, ve kterém uvedl, že zadavatelem, zpracovatelem i šířitelem předmětné reklamy je on sám a dodal, že druh komunikačních médií byly pouze výše zmíněné internetové stránky, které současně obsahovaly originál sdělení.
12. Dne 6. 12. 2022 byla žalobci doručena výzva II, ve které SÚKL opět požadoval v souvislosti s výše uvedenou reklamou totožné údaje, které požadoval ve výzvě ze dne 8. 11. 2022. Žalobce dne 14. 12. 2022 doručil SÚKLu odpověď na výzvu II, v níž zopakoval, že zadavatelem, zpracovatelem a šířitelem je on sám.
13. Na základě provedeného šetření vydal SÚKL dne 18. 6. 2024 příkaz čj. sukl150485/2024, kterým uložil žalobci pokutu ve výši 420 000 Kč. Žalobci taktéž uložil povinnost uhradit náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto příkazu byl podán včasný odpor, čímž byl příkaz ze zákona zrušen a věc byla posouzena ve správním řízení.
14. Po provedeném dokazování v pokračujícím správním řízení vydal SÚKL dne 8. 1. 2025 rozhodnutí, kterým shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 8a odst. 3 písm. d) zákona o regulaci reklamy, neboť žalobce měl popsáním jednáním porušit povinnost uloženou ustanovením § 5a odst. 2 písm. a) tohoto zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 420 000 Kč.
15. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce dne 23. 1. 2025 včasné odvolání, které následně na výzvu správního orgánu prvního stupně odůvodnil. Obsah odůvodnění koresponduje v podstatných rysech s obsahem podané žaloby.
16. Dne 26. 7. 2025 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí čj.: MZDR 4905/2025-3/OLZP, sp. zn. OLZP: R3/2025, kterým odvolání zamítl a napadené rozhodnutí SÚKL potvrdil. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 28. 7. 2025. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí se podává, že odvolatel nesdělil, v čem přesně spatřuje chybnost závěrů SÚKLu. Ve svém odvolání pouze uvedl, že se SÚKL podle jeho názoru dopustil chybné a rozporné interpretace podle judikatury, ale opomněl doložit jakoukoliv judikaturu, která by jeho závěry podpořila. SÚKL se dle žalovaného nedopustil žádných pochybení v rámci interpretace judikatury, neboť postupoval v souladu s rozhodovací praxí. Co se týče námítky ve vztahu k nesprávné interpretaci slova „zpracovatel“, žalovaný uvedl, že odvolatel nedoložil žádné skutečnosti, které by jeho námítky a závěry jakkoliv podpořily. Proto se žalovaný ve vztahu k této námitce omezil na strohé závěry, a to že neshledal žádné pochybení ze strany SÚKLu. K námitce odvolatele týkající se chybného označení žalovaný uvedl, že odvolatel byl SÚKLe poučen o významu pojmů (tj. pojmy: zadavatel, zpracovatel a šířitel), a to již ve výzvě (týkající se reklamního sdělení zaměřeného na širokou veřejnost obsahující informace o humánním léčivém přípravku *VITAMIN C INJEKTOPAS*) ze dne 8. 11. 2022, kde jsou tyto pojmy s odkazem na ustanovení § 1 odst. 5, 6, 7 zákona o regulaci reklamy definovány. Pokud však ani poté odvolatel pojmům neporozuměl, tak se mohl a měl obrátit přímo na SÚKL nebo vyhledat právní pomoc. Právo na právní pomoc je právem odvolatele a nebylo mu nikterak upíráno či omezováno.

pokračování

SÚKL i přes uvedené vysvětlení a možnosti odvolatele obdržel jeho písemné vyjádření ze dne 17. 11. 2022, kde sděluje, že je zadavatelem, zpracovatelem a šířitelem předmětné reklamy. S odkazem na ustanovení § 1 odst. 6 zákona o regulaci reklamy žalovaný doplnil, že zpracovatel je osobou, která pro sebe nebo pro jinou právnickou nebo fyzickou osobu zpracovala reklamu. Pokud tedy zpracovatel zpracoval reklamu sám pro sebe, je současně v postavení zpracovatele i zadavatele. V daném případě tedy dochází k pohlcení pojmu „zadavatele“ pojmem „zpracovatele“. Konečně k námitce ohledně výše pokuty žalovaný uvedl, že výši sankce odůvodnil SÚKL v napadeném rozhodnutí na stranách 22 až 25. Žalovaný dospěl k závěru, že SÚKL se při odůvodnění výše pokuty řídil jednak zákonnou sazbou výše pokuty, která činí podle § 8a odst. 7 písm. b) zákona o regulaci reklamy až 2 000 000 Kč, jednak ustanovením § 37 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*přestupkový zákon*“). SÚKL v rámci odůvodnění výše pokuty uvedl dosavadní rozhodovací praxi v obdobných případech, kdy se od dosavadní rozhodovací praxe nijak neodvrací. Jak v postupu SÚKL, tak i při interpretaci judikatury žalovaný neshledal žádnou vadu.

Průběh řízení před soudem

17. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (ustanovení § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
18. Ve věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, s čímž žalobce souhlasil výslovně a žalovaný konkludentně (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, jenž tu byl v době rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
19. Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování, neboť veškeré listiny potřebné pro rozhodnutí jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí [viz např. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, čj. 9 Afs 8/2008-117, dostupný též online na www.nssoud.cz a publikovaný pod č. 2383/2011 ve Sbírce NSS]. Soud proto neprováděl dokazování ani k žalobě připojenými přílohami, neboť obsah těchto listin je mu i účastníkům řízení znám ze správního spisu.
20. Žalobu podala včas osoba k tomu oprávněná.
21. Žaloba není důvodná.
22. Soud vyšel z následující právní úpravy:
23. Podle ustanovení § 1 odst. 6 zákona o regulaci reklamy je zpracovatelem reklamy (dále jen „zpracovatel“) pro účely tohoto zákona právnická nebo fyzická osoba, která pro sebe nebo

pokračování

pro jinou právnickou nebo fyzickou osobu zpracovala reklamu. Pokud zpracovatel zpracuje reklamu pro sebe, je pro účely tohoto zákona zároveň v postavení zadavatele.

24. Podle ustanovení § 8a odst. 3 písm. d) zákona o regulaci reklamy se právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako zpracovatel dopustí přestupku tím, že poruší podmínky stanovené pro obsah reklamy podle § 2 odst. 3 nebo 4, § 2c, § 3 odst. 6, § 4, § 5 odst. 3, 4 nebo 5, § 5a odst. 1, 2, 5, 6, 7 nebo 8, § 5b odst. 2 nebo 8, § 5c odst. 1 nebo 2, § 5d odst. 3 nebo 4, § 5e odst. 1, § 5f, § 5h, 5i, § 5k odst. 3, 4, 5, 6 nebo 7, § 5l odst. 1, 3, 4 nebo 5, § 5m odst. 1 nebo § 5n odst. 2, nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/745, nebo v čl. 119, 120 nebo 121 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/6 nebo v nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/746.
25. Podle ustanovení § 5 odst. 3 zákona o regulaci reklamy může předmětem reklamy být pouze humánní léčivý přípravek registrovaný podle zvláštního právního předpisu.
26. Podle ustanovení § 8a odst. 7 písm. b) zákona o regulaci reklamy za přestupek podle odstavce 3 lze uložit pokutu do 2 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 3 písm. a), c), d), e), g), h), i), k) nebo l).
27. Pokud žalobce v podané žalobě namítal, že se bez znalosti zákona o regulaci reklamy označil za zadavatele, zpracovatele a šířitele sdělení uvedeného ve výzvách SÚKL, nelze mu dát za pravdu. Na tomto místě soud v plné míře odkazuje na napadené rozhodnutí, kde se žalovaný podrobně s totožnou námitkou vypořádal, když zdůraznil, že žalobce byl ze strany SÚKL poučen o významu pojmů „zadavatel“, „zpracovatel“ a „šířitel“ reklamy, a to i spolu s odkazy na konkrétní ustanovení zákona o regulaci reklamy. Žalobci tak nelze dát za pravdu, že by mu dostatečně nebyl znám význam shora uvedených pojmů, neboť to byl sám žalobce, kdo poskytl SÚKL odpověď, že zpracovatelem, šířitelem a zadavatelem reklamy byl právě žalobce. Správní orgány pak neměly důvodu o tomto tvrzení žalobce samotného pochybovat. Soud v tomto ohledu zcela souhlasí se žalovaným, neboť žalobci nelze přisvědčit v argumentaci, že neznal právní úpravu, a to zejména proto, že jde o právní úpravu, která se přímo dotýká jeho podnikatelské činnosti a žalobce ji tak znát nejen mohl, ale i měl.
28. Nelze taktéž dát žalobci za pravdu, že by se se žalovaný, případně SÚKL dostatečně nevypořádali s tím, že žalobce v projednávané věci nebyl zpracovatelem reklamy ve smyslu § 1 odst. 6 zákona o regulaci reklamy a že by odůvodnění závěrů správních orgánů bylo nedostatečné. Na tomto místě soud zejména uvádí, že odvolací orgán není povinen opakovat nebo rozvíjet argumentaci, se kterou se ztotožňuje, pakliže je tato argumentace dostatečně konkrétní, přezkoumatelná a relevantní (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2011, čj. 2 Afs 38/2011-153). V daném případě žalovaný postupoval zcela v souladu s těmito zásadami, jeho rozhodnutí je přezkoumatelné, obsahuje odkazy na konkrétní skutková zjištění i právní závěry SÚKL, a z jeho obsahu je patrné, že (a proč) se s nimi ztotožnil. Soud neshledal v tomto postupu žalovaného jakékoliv pochybení, které by mohlo vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný i SÚKL dostatečně v předmětných rozhodnutích odůvodnili, z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů uzavřeli, že žalobce naplnil svým jednáním zákonnou definici pojmu „zpracovatel“ uvedenou v § 1

pokračování

- odst. 6 zákona o regulaci reklamy. Na daném místě soud zcela ve shodě s žalovaným dodává, že podle § 1 odst. 6 zákona o regulaci reklamy je zpracovatelem ten, kdo pro sebe, nebo pro jiného zpracuje reklamu. Pakliže byla reklama zpracována pro potřeby jiné osoby, odpovídá za její soulad se zákonem zpracovatel a zadavatel společně. V daném případě však reklamu zpracovatel sám žalobce pro sebe, a je tudíž i v pozici zadavatele.
29. V závěru žaloby žalobce namítá, že uložená pokuta je nepřiměřená, neboť správní orgán dostatečně nezjistil skutkový stav. Má za to, že správní orgány se při ukládání sankce dostatečně nezjišťovaly osobní a majetkové poměry žalobce, a výše uložené pokuty tak má na žalobce likvidační dopad.
30. Není pochyb o tom, že žalovaný měl při posuzování žalobcova přestupku přihlížet ke všem okolnostem. Zároveň však platí, že zohlednění jednotlivých kritérií spadá do rámce správního uvážení žalovaného, které podléhá pouze omezenému soudnímu přezkumu. Soud posuzuje pouze to, zda se žalovaný dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem a zda nevybočil z mezí a hledisek stanovených zákonem (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2016, č. j. 3 As 149/2015–49, část III. C., a ze dne 14. 2. 2024, č. j. 8 As 141/2022–65, bod 32). Polehčující okolností přitom může být pouze taková skutečnost, která snižuje společenskou škodlivost přestupku (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2024, čj. 3 As 153/2022–45, bod 40 a násl.).
31. Soud ve shodě s žalovaným zdůrazňuje, že obdobnými námitkami se žalovaný zabýval v napadeném rozhodnutí, jakožto i SÚKL, přičemž soud se s jejich posouzením ztotožňuje.
32. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že SÚKL při určování výše pokuty vycházel z dosavadní rozhodovací praxe, jež nikterak nevybočila ze zákonných mantinelů určených pro výměru pokuty. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela správně uvedl, že SÚKL při ukládání pokuty, jak shora uvedeno, neporušil žádnou zákonnou úpravu a současně ukládanou výši pokuty dostatečně odůvodnil (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2012, čj. 1 Afs 1/2012-36).
33. Žalobci taktéž nelze dát za pravdu, že by uložená pokuta v jeho případě měla likvidační charakter. Žalovaný výši pokuty odůvodnil včetně odkazu na související judikaturu, přičemž zdejší soud k tomu dále dodává, že sám žalobce v rámci podané žaloby neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, kterými by prokázal, že výše uložené pokuty v jeho případě bude mít likvidační důsledky. NSS v rozsudku ze dne 20. 8. 2021, čj. 2 As 256/2020-35, v bodě č. 35 jasně vymezuje, co je likvidační sankce: *„Likvidační je třeba rozumět takovou sankcí, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobilá mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty, a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží.“*
34. Z judikatury správních soudů vyplývá, že pokud je v konkrétním případě zjevné, že pokuta může mít likvidační účinky, správní orgán je povinen vyzvat účastníka řízení k doložení jeho majetkových poměrů (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 4. 2010, čj. 1

pokračování

As 9/2008-133). Následně záleží především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační účinky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a věrohodným způsobem je doloží. SÚKL žalobce k doložení majetkových poměrů vyzval, a právě z jím předložených listin následně správní orgány vycházely při určení výše uložené pokuty. Na základě takto zjištěných majetkových poměrů dospěl žalovaný k závěru, že uložená pokuta nebude mít pro žalobce likvidační charakter. Soud nad shora uvedené pouze dodává, že to byl právě sám žalobce, jenž SÚKLu předložil daňové přiznání za rok 2023, z nichž SÚKL zjistil, že činnost žalobce je zisková (bylo dosaženo zisku za uvedený kalendářní rok ve výši 2 633 699 Kč). Nelze taktéž odhlédnout ani od skutečnosti, že žalobce byl poučen o možnosti rozložit si úhradu uložené pokuty do splátek, a to až na dobu šesti let.

35. Soud z výše uvedených důvodů neshledal odůvodnění výroku o uložení pokuty nezákonným ani nepřezkoumatelným. Z rozhodnutí je jasně patrné, z jakých důvodů byla pokuta uložena. Ani výši pokuty nehodnotí vzhledem k uvedeným okolnostem jako nepřiměřenou. Podle § 8a odst. 7 písm. b) zákona o regulaci reklamy lze uložit pokutu do výše dvou milionů Kč, pokuta tedy byla uložena v zákonem vymezeném rozsahu a její výše byla dostatečně srozumitelně odůvodněna. Smyslem soudního přezkumu zde není hledat ideální výši pokuty, ale pouze posoudit, zda nejde o pokutu zjevně nepřiměřenou. O takovou pokutu nejde. Správní orgány věc posoudily v souladu se zákonem a uložená pokuta nevybočila z mezí přiměřenosti. V tomto směru lze ze strany soudu odkázat na podrobné odůvodnění výše uložené sankce tak, jak je popsáno na stranách 22 – 25 rozhodnutí SÚKLu a na stranách 7 – 9 v části V. odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Správní orgány tedy v předmětné věci dostaly všem hlediskům při ukládání pokuty, které upravuje ustanovení § 38 zákona o přestupcích, pokuta byla žalobci uložena v zákonných mezích správního uvážení, když správní orgán pokutu uložil při zachování hranic zákonné sazby, pročež se nejednalo o pokutu nepřiměřeně vysokou.
36. Správní uvážení, tj. hodnocení rozhodných skutečností rozhodujícím správním orgánem, nebylo v daném případě soudem shledáno v rozporu s obsahem spisového materiálu a odlišný náhled účastníka řízení na způsob hodnocení rozhodujících skutečností správním orgánem není sám o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí. V dané věci nebylo zjištěno, že by závěry správního orgánu nebyly podloženy dostatečně skutkovými zjištěními nebo s nimi byly v rozporu či že by se správní orgán nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. Závěry, k nimž správní orgán dospěl při hodnocení rozhodujících skutečností, nejsou v rozporu se zásadami logického myšlení a uvažování. Tím jsou zároveň i vymezeny meze přezkumné činnosti soudu ve správním soudnictví, pokud jde o správní uvážení. Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z těchto skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

pokračování

37. Nad rámec výše uvedeného soud uvádí, že jak vyplývá z úvodu žaloby, považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné z toho důvodu, že se se žalobcovými námitkami učiněnými ve správním řízení žalovaný a prvoinstanční orgán vypořádal tak, že „*nesprávně interpretoval legální pojmy zákona o regulaci reklamy, tyto nesprávně aplikoval a pochybil i tím, že nesprávně vyhodnotil námitky žalobce ohledně výše a přiměřenosti sankce*“. Žalobce tak žalovanému nevytýká, že by se s jeho námitkami nevypořádal, vytýká mu ale, že se s nimi nevypořádal správně. Bylo tudíž na žalobci, aby v souladu s ustanovením § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. v žalobě uvedl, z jakých skutkových a právních důvodů považuje vypořádání se s jeho námitkami za nezákonné, resp. v čem konkrétně jsou jednotlivé závěry žalovaného, eventuálně prvoinstančního orgánu, o jeho námitkách nezákonné. Soud je v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. povinen přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí toliko v mezích žalobních bodů. Povinnost uvést žalobní body v žalobě tíží na základě ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobce, není povinností ani právem soudu dohledávat namísto žalobce skutkové a právní důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Pokud žalobce neformuluje žalobní body tak, jak má, je negativním důsledkem jeho počínání to, že se soud nemůže z pohledu neexistenčních žalobních bodů přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí, a nikoli to, že povinnost formulovat žalobní body přechází na soud. Dlužno dodat, že opačný přístup by s ohledem na formulaci žaloby, v níž žalobce opakuje svoji argumentaci uvedenou již v odvolání proti rozhodnutí SÚKLu, s níž se žalovaný dostatečně podrobně vypořádal, vedl k tomu, že by soud musel z vlastní iniciativy namísto žalobce a jeho zástupce zjišťovat, jak se tou kterou z celkem 64 námitek žalovaný vypořádal, a poté se zabývat tím, zda je toto vypořádání se v souladu se zákonem, resp. zda zde jsou či nejsou nějaké skutkové a právní důvody, na základě kterých je nutné dospět k závěru, že vypořádání není zákonné. Soud by se tak rázem ocitl nikoli v pozici arbitra sporu, nýbrž v pozici advokáta žalobce. Taková role však soudu nepřísluší.

Závěr a náklady řízení

38. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den.

pokračování

Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. ledna 2026

Mgr. Marek Bedřich
předseda senátu